

τρῶσιν τῆς ιδιοκτησίας εἰς τοὺς πρωτοτόκους καὶ μέγαρον προγονικὰ ἢ λόρδους Ἑλλήνας. Ὅχι. Δυνάμεθα ἴσως νὰ ζηλεύσωμεν τὴν Ἀγγλίαν καὶ τὴν Σκωτίαν διὰ τὴν ἀριστοκρατίαν των, ὅταν μάλιστα ἀντιπροσωπεύεται ὑπὸ ἀνδρῶν ὁποῖος ὁ ξενίσας με Σκῶτος, χρηστῶν, ἐντίμων, εὐπαιδευτῶν, ἀφωσιωμένων εἰς τὴν πατρίδα των, διδόντων τὸ παράδειγμα βίου οἰκογενειακοῦ σῶφρονος καὶ ἐναρέτου, φερόντων τὸ μεγαλεῖόν των μετὰ μετριοφροσύνης τὴν ὁποίαν μόνον ἡ μακρὰ ἔξις καὶ ἡ ἐπιμελημένη ἀνατροφή γενεῶν ἀλληλοδιαδόχων δύνανται νὰ γεννήσωσι, τέλος δὲ συναισθανομένων ὅτι ὁ πλοῦτος εἶνε δύναμις ὅτε μόνον γνωρίζει τις πῶς νὰ τὸν μεταχειρισθῇ. Ἀλλὰ παραλείποντες πᾶν ὅ,τι λέγεται ἢ ἐλέχθη ὑπὲρ ἡ κατὰ τοῦ φεουδαλικοῦ θεσμοῦ τῆς ἀριστοκρατίας, ἡμεῖς οὔτε ἡδυνάμεθα νὰ τὸν ἔχωμεν, οὔτε εἶνε δυνατόν νὰ τὸν ἀποκτήσωμεν. Ὁ φεουδαλισμὸς ἐπεφάνη διαβατικὸς εἰς τὴν γῆν μας ἀλλὰ δὲν ἐρρίζοβόλησεν. Ἡ κοινωνικὴ μας διάπλῃσις ἐγένετο καὶ γίνεται ὑπὸ ἀλλοίους ἱστορικοὺς ὅρους ἢ εἰς τὴν βορειοδυτικὴν Εὐρώπην. Ὅχι. Δὲν ἐφάνταζόμεν τοιοῦτό τι, ἀλλ' ἐφάνταζόμεν τὴν Ἑλλάδα, τὴν Ἑλλάδα τοῦ μέλλοντος ὁποίαν τὴν ὀνειρευόμεθα, εὐποροῦσαν, καθὼς ἡ τὴν σήμερον Σκωτία διὰ τῆς ἀόκνου καὶ πεφωτισμένης ἐργασίας τῶν κατοίκων της, εὐνομούμενην ὅχι χάρις εἰς κώδικας καὶ συντάγματα, ἀλλὰ χάρις εἰς τὴν ἀγωγὴν τῶν πολιτῶν της, χάρις εἰς τὸ σέβας τοῦ νόμου καὶ τὸ πρὸς ἑαυτὸν σέβας, ἀπολαμβάνουσιν ἐν εἰρήνῃ τὰ ἀγαθὰ πολιτισμοῦ ἐντελεστέρου ἔτι τοῦ σημερινοῦ, καὶ ἐνθυμούμενην μετὰ τινος εὐγνωμοσύνης καὶ ὀλίγου οἴκτου τῆς ἰδικῆς μας γενεᾶς τοὺς ἀγῶνας καὶ τὰς ἐλπίδας. »

Δ. ΒΙΚΕΛΑΣ.

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΑΡΓΑΛΕΙΟΥ

Πέρνα, σάϊτα μου γοργή, μὲ τὸ φιλό μετάξι,
Νᾶρθη ὁ καλὸς μου τῇ λαμπρῇ, νὰ βρῇ χρυσὰ ν' ἀλλάξῃ.
Τάκου, τάκου ὁ ἀργαλειός μου,
Τάκου κ' ἔρχετ' ὁ καλὸς μου.

Μαντίλι ἀπὸ τὰ δάκρυα δὲν τοῦμινε στὰ ξένα.
Ἀρχοντοπούλες τὸν ζητοῦν, κί' αὐτὸς ποιεῖ γιὰ μένα.
Τάκου, τάκου στὴν αὐλή μου,
ὡς ποῦ νᾶρθη τὸ πουλί μου.

Ἐγὼ τὸ φάδι θὰ γενῶ, κ' ἐκεῖνος τὸ στημόνι,
Ποῦ νὰ πλεχτῇ μεσ' ἑς τὸ πανί, καὶ περὶ νὰ μὴ γλυτόνη.
Τάκου, καὶ σὲ λίγα φθάνει
Γιὰ φίλ' καὶ γιὰ στεφάνι.

Πέτα, σάϊτα μου γοργή, χτύπα, χρυσὸ μου χτένι,
Ἡ ἀτέλειωτη Σαρακαστὴ μερδονυχτο νὰ γένῃ.
Τάκου, τάκου ὁ ἀργαλειός μου,
Τάκου, κί' ἔρχεται ὁ καλὸς μου.

ΑΓΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ.

ΦΡΟΜΩΝ ΚΑΙ ΡΙΣΛΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΔΩΔΕ

Μεταφράσεις Χ. Ἀννίνου.

(Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον).

Ἀπὸ ἐνὸς μηνὸς ἤδη ἡ Σιδωνία ἀνέμενε τὴν ἐπιστολὴν ταύτην, καθ' ἅπαν δὲ αὐτὸ τὸ διάστημα εἶχε θέσει εἰς ἐνέργειαν ὅλας αὐτῆς τὰς θωπείας καὶ τοὺς δόλους ὅπως ἐξωθήσῃ τὸν ἀνδράδελφόν της εἰς τὴν τοιαύτην ἐγγραφονἐκκρηξιν τοῦ πάθους του. Ἐκοπίασεν ἕως ὅτου τὸ κατορθώσῃ. Δὲν ἦτο εὐκόλον νὰ διαφθεῖρῃ μέχρ' ἐγκλήματος ἐντιμον καὶ νεαρὰν καρδίαν οἷα ἡ τοῦ Φράντζ, κατὰ τὸν παράδοξον δ' ἐκείνον ἀγῶνα καθ' ὃν ὁ ἀληθὺς ἀγαπῶν ἐμάχετο ἐναντίον τοῦ συμφερόντος του, ἡσθάνθη πολὺ λάκεις ἑαυτὴν κεκμηκυῖαν καὶ ἀπεθαρρύνθη. Ἐνῶ τὸν ἐνόμιζεν ἐντελῶς τιθασσευθέντα, αἶφνης ἡ εὐθύτης του ἐξανίστατο διὰ μιᾶς καὶ ἦτο ἕτοιμος ν' ἀποσυρθῇ, νὰ τὴν διαφύγῃ πάλιν.

Διὰ τοῦτο ὁ θρίαμβος ὑπῆρξε μέγας δι' αὐτὴν ὅτε ἡ ἀνωτέρω ἐπιστολὴ ἐπεδόθη αὐτῇ μίαν πρωΐαν. Κατὰ σύμπτωσιν ἦτο παρούσα ἐκεῖ καὶ ἡ κυρία Δόβσων. Εἶχε φθάσει διαβιβάζουσα πολλὰ παράπονα ἐκ μέρους τοῦ Γεωργίου, ὅστις ἐπληττε διατελῶν μακρὰν τῆς ἐρωμένης του καὶ ἤρχιζε ν' ἀνησυχῇ διὰ τὸν ἀνδράδελφον ἐκεῖνον τὸν διαρκῶς μένοντα πλησίον της, μᾶλλον ζηλότυπον καὶ ἀπαιτητικὸν ἢ ὁ σύζυγος.

— Ἄ, τὸν καυμένον, τὸν καυμένον! ἔλεγεν ἡ εὐαίσθητος Ἀμερικανίς, ἀν' ἐβλεπες πόσον λυπεῖται!

Καὶ σείουσα τοὺς οὖλους βοστρύχους της ἔλυσεν τὸν κύλινδρον τῶν μουσικῶν συνθέσεων ἐξάγουσα τὰς ἐπιστολάς τοῦ «καυμένου», ἃς ἐκρυπτεν ἐπιμελῶς μετὰ τῶν φύλλων τῶν μονωδιῶν, χαίρουσα διότι εὕρισκετο ἀναμειγμένη εἰς τὴν ἐρωτικὴν ἐκείνην ἱστορίαν, διότι ἐξήπτετο σφοδρῶς ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ ἐκείνῃ τῶν μυστηριωδῶν ἐρωτικῶν σχέσεων ἧτις καθίστα μᾶλλον εὐαίσθητους τοὺς παγεροὺς ὀφθαλμούς της καὶ τὴν ξανθὴν χοιρὴν της.

Τὸ παραδοξότερον εἶνε ὅτι ἐνῶ λίαν προθύμως προσηφέρετο διὰ τὴν ἐρωτικὴν ἀνταπόκρισιν ἡ νέα καὶ εὐειδὴς Δόβσων οὐδέποτε εἶχε γράψῃ ἢ λάβῃ μίαν καὶ μόνον ἐρωτικὴν ἐπιστολὴν διὰ λογαριασμὸν της.

Διαρκῶς διανύουσα τὴν μετὰ τὴν Ἀνιέρης καὶ Παρισίων ὁδόν, φέρουσα ἐν ἐρωτικὸν ἀγγελμα ὑπὸ τὴν πτέρυγάν της ἡ παράδοξος αὕτη ταχυδρόμος περιστρεφάμενη πιστὴ πρὸς τὸν περιστρεφῶνά της καὶ οὐδὲν εἶχον τὸ ἐπιλήψιμον οἱ ἐρωτικοὶ τρυγμοὶ της.

"Οτε ἡ Σιδωνία τῇ ἔδειξε τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Φράντζ, ἡ κυρία Δόβσων τὴν ἠρώτησε:

— Τί θ' ἀπαντήσης;

— Ἀπάντησα ἤδη καί.

— Πῶς! θά φύγης μ' ἐκείνον τὸν τρελλόν;

Ἡ Σιδωνία ἐγέλασεν.

— Τί λέγεις!... Εἶπα καί διὰ νὰ ὑπάγῃ νὰ μὲ περιμένῃ εἰς τὸν σταθμόν, δι' αὐτὸ μόνον. Τὸ ὀλιγώτερον τὸ ὅποῖον δύναμαι νὰ πράξω εἶνε νὰ τὸν κάμω νὰ ὑποφέρῃ ἐπὶ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας. Ἀρκετὰ μὲ κατέστησε δυστυχῇ τώρα ἐπὶ ἓνα μῆνα. Συλλογίσου ὅτι ἠναγκάσθην νὰ μεταβάλλω τὸν βίον μου χάριν αὐτοῦ τοῦ κυρίου. Ἡναγκάσθην νὰ μὴ δέχωμαι πλέον ἐπισκέψεις, νὰ κλείσω τὴν θύραν, εἰς πάντας τοὺς νέους καὶ ἀξιεράστους φίλους ὅσους ἐγνώριζα, ἀρχίζουσα ἀπὸ τὸν Γεώργιον καὶ τελειώνουσα εἰς σέ. Διότι πρέπει νὰ εἰξεύρης, φιλτάτη μου, ὅτι καὶ σὺ ἐπίσης τοῦ ἀπήρεσκες καὶ ἤθελε νὰ σέ ἀποπέμψῃ μαζί μὲ τοὺς ἄλλους.

Ἡ Σιδωνία ὅμως δὲν ὡμολόγει ὅτι ὁ κυριώτερος λόγος τῆς μνησικακίας της κατὰ τοῦ Φράντζ ἦτο διότι τὴν ἐφόβισεν ὑπερβολικῶς ἀπειλῶν αὐτὴν διὰ τοῦ συζύγου της. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἡσθάνθη στενοχωρίαν καὶ ὁ τόσον θέλων αὐτὴν τρόπος τοῦ ζῆν ἐφάνη αὐτῇ σοβαρῶς ἐκτεθειμένος. Οἱ ἄνδρες οἱ λίαν ξανθοὶ καὶ ψυχροὶ τὸ ἦθος ὡς ὁ Ρίςλερ ἔχουσι φοβεράν τὴν ὀργήν, ὀργὴν ἀπαθὴ οὕτως εἰπεῖν, ἥς οὐδεὶς δύναται νὰ ὑπολογίσῃ τὰς συνετείας, ὡς αἱ ἐκρηκτικαὶ ἐκεῖναι κόνεις αἱ ἄνευ χρώματος καὶ γεύσεως, ἃς φοβοῦνται νὰ μεταχειρισθῶσι διότι ἀγνοοῦσι τὸ μέτρον τῆς ἰσχύος των.

Ἐκ τοῦ ἄλλοτε βίου της, τοῦ πενιχροῦ βίου της ἐντὸς συνοικίας πολυανθρώπου ἐπήρχοντο εἰς τὸν νοῦν της ἀναμνήσεις οἰκογενειῶν καταστραφεισῶν, συζύγων ἐκδικηθέντων, αἵματος ἀνακηδῆσαντος ἐκ τῆς αἰσχύνης τῆς μοιχείας. Ὅπτασιαι θανάτου κατεδίωκον αὐτήν. Ὁ θάνατος, ἡ αἰώνιος ἀνάπαυσις, ἡ ἄκρα σιγὴ φυσικῶ τῷ λόγῳ ἐπτόει τὴν μικράν ἐκείνην ψυχὴν τὴν διψῶσαν τὴν ἡδονήν, τὴν ἀπλήστως ποθοῦσαν τὸν θόρυβον καὶ τὴν κίνησιν μέχρι παραφροσύνης.

Ἡ εὐλογητὴ αὐτὴ ἐπιστολὴ ἀπεδίωκε πάντας τοὺς φόβους της. Ἦτο ἀδύνατον εἰς τὸ ἐξῆς ὁ Φράντζ νὰ τὴν κατὰ γαίην καὶ ἐν αὐτῇ προσέτι τῇ μανίᾳ τῆς ἀποτυχίας του, ἀφοῦ ἐγίνωσκεν ὅτι εἶχεν εἰς χεῖρας της παρόμοιον ὄπλον. Ἀλλως ἂν ὠμίλει, θά ἐδείκνυν ἐκείνην τὴν ἐπιστολὴν, πᾶσαι δὲ αἱ κατηγορίαι τοῦ θά ἐφαίνοντο εἰς τὸν Ρίςλερ ἀπλᾶς συκοφαντίαι. Ἄ, κύριε τιμωρέ! σὰς κρατοῦμεν τώρα εἰς τὸ χέρι!

Αἴφνης κατελήφθη ὑπὸ παραφόρου χαρᾶς.

— Ἀναγεννώμαι!... ἀναγεννώμαι!... ἔλεγε πρὸς τὴν κυρίαν Δόβσων. Περιέτρεχεν εἰς τὰς

δενδροστοιχίας τοῦ κήπου, συνέλεξεν ἄνθη καὶ κατήρτισεν ὀγκώδεις ἀνθοδέσμες διὰ τὴν αἵθουσαν της, ἥνοιζε τὰ παραθύρα ὀρθάνοικτα διὰ νὰ εἰσέλθῃ ὁ ἥλιος, ἔδωσε διαταγὰς εἰς τὴν μάγειρον, εἰς τὸν ἡνίοχον, εἰς τὸν κηπουρόν. Ἐπρεπε νὰ ἐξωραϊσθῇ ἡ οἰκία, ὁ Γεώργιος ἐμελλε νὰ ἐπανέλθῃ καὶ ὅπως ἀρχίσῃ, διωργάνωσεν μέγα γεῦμα διὰ τὸ τέλος τῆς ἐβδομάδος ἐκείνης. Τῷ ὄντι ἐνόμιζέ τις ὅτι ἦτο ἀποῦσα ἐπὶ ἓνα μῆνα καὶ ὅτι ἐπανάρχετο ἐκ ταξιδίου ὀχληροῦ καὶ κοπιώδους, μετὰ τόσης σπουδῆς κατεγίνετο ν' ἀναζωπυρήσῃ περὶ αὐτὴν τὴν κίνησιν καὶ τὴν ζωὴν.

Τὴν ἐπύριον κατὰ τὴν ἐσπέραν ἡ Σιδωνία, ὁ Ρίςλερ καὶ ἡ κυρία Δόβσων εὕρισκοντο καὶ οἱ τρεῖς εἰς τὴν αἵθουσαν. Ἐνῶ ὁ ἀγαθὸς Ρίςλερ ἀνεδίφει παλαιὸν βιβλίον μηχανικῆς, ἡ κυρία Δόβσων ἔκρουε τὸ κλειδοκῦμβαλον συνοδεύουσα διὰ τοῦ ἤχου τὸ ἔσσμα τῆς Σιδωνίας. Αἴφνης αὕτη διέκοψε τὸ ἔσσμα της εἰς τὸ μέσον καὶ ἐξέφερεν ἡχηρὸν γέλωτα. Ἐσήμαιναν ἡ δεκάτη ὥρα.

Ὁ Ρίςλερ ἀνύψωσεν ἐν τάχει τὴν κεφαλὴν.

— Τί ἔχεις καὶ γελάς; ἠρώτησεν.

— Τίποτε... μία ιδέα μοῦ ἤλθεν, ἀπάντησεν ἡ Σιδωνία δεικνύουσα τὸ ἐκχερμές πρὸς τὴν κυρίαν Δόβσων δι' ἐλαφροῦ νεύματος καὶ χαμύμουσα τὸν ἓνα ὀφθαλμόν.

Ἦτο ἡ προσδιωρισμένη διὰ τὴν συνέντευξιν ὥρα, ἀνελογίζετο δὲ τὰς βασχύνους τοῦ ἀναμένοντος αὐτὴν ἐραστοῦ.

Ἀπὸ τῆς ἐπανόδου τοῦ ἀγγελιαφόρου τοῦ κομίσαντος εἰς τὸν Φράντζ τὸ τόσον πυρετωδῶς ἀναμενόμενον «ναί» τῆς Σιδωνίας, μεγάλη ἐπῆλθε γαλήνη εἰς τὸ τεταραγμένον πνεῦμά του, αἰφνιδία τις χαλάρωσις. Οὐδεὶς πλέον τὸν ἠνώχλει ἐνδοιασμός, οὐδεμία ταλάντευσις μεταξὺ τοῦ πάθους καὶ τοῦ ἔρωτος. Διὰ μιᾶς ἡσθάνθη ἑαυτὸν ἐλαφρυνόμενον, ὡς νὰ μὴ εἶχε πλέον συνείδησιν. Μετὰ τῆς μεγαλειτέρας ἀταραξίας ἐνήργησε τὰς προετοιμασίας τῆς ἀναχωρήσεως, ἔσυρε χαμὰ τὰς ἀποσκευὰς του, ἐξεκένωσε τὴν ἱματιοθήκην, καὶ τὰ ἐρμάκια, πολὺ δὲ πρὸ τῆς ὥρας ἣν εἶχε προσδιορίσει ὅπως ἔλθωσι καὶ παραλάβωσι τὰ πράγματά του ἐκάθητο ἐπὶ ἔδρας ἐν τῷ μέσῳ τοῦ θαλάμου, βλέπων τὸν ἐμπροσθέν του καρφωμένον εἰς τὸν τοῖχον γεωγραφικὸν χάρτην, ὡς ἐμβλημα τῆς νομάδος αὐτοῦ ζωῆς, ἀκολουθῶν διὰ τοῦ βλέμματος τὴν εὐθεῖαν γραμμὴν τῶν ὁδῶν καὶ τὴν κυματώσσαν σειρὰν τὴν παριστῶσαν τοὺς ὁκεανούς.

Οὐδ' ἐφ' ἁπαξ ἐπῆλθεν εἰς τὸν νοῦν του ἡ ιδέα ὅτι εἰς τὸ ἐκεῖθεν μέρος τοῦ μεσαναβάθρου εὕρισκετό τις θρηνῶν καὶ στένων ἐξ αἰτίας του. Οὐδ' ἐφ' ἁπαξ ἐσκήφθη τὴν ἀελλπισίαν τοῦ ἀδελφοῦ του, τὸ φοβερόν δράμα ὅπερ ἐμελλον νὰ

καταλείπωσιν ὀπισθέν των. Διετέλει ἤδη μακρὰν ὁλὼν αὐτῶν. Εἶχεν ἀναχωρήσει νοερῶς ἐκ τῶν προτέρων καὶ ἤδη εὐρίσκετο παρὰ τὴν ἀποθήκην τοῦ σταθμοῦ μετὰ τῆς Σιδωνίας φερουσῆς ἐνδυμασίαν ἀμαυροῦ χρώματος, ἐνδυμασίαν ταξιειδίου καὶ φυγῆς. Ἐτι ἀπωτέρω εὐρίσκετο παρὰ τὴν ὄχθην τῆς γλαυκῆς θαλάσσης, ὅπου θὰ παρέμενον ἐπὶ τινα χρόνον ὅπως ἀποπλανήσωσι τὰς περὶ ἀνευρέσεώς των ἐρεῦνας καὶ πάντοτε ἀπωτέρω ἐνόμιζεν ὅτι ἐφθάνεν εἰς ἀγνωστον χώραν ἐνθα οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ τὴν ζητήσῃ καὶ νὰ τοῦ τὴν ἀφαιρήσῃ. Ἀλλοτε ἐσυλλογίζετο τὸ διὰ νυκτὸς ταξιειδίου ἐντὸς τοῦ βραχονίου διὰ τῶν ἐρήμων πεδιδάδων. Ἐβλεπε κεφαλὴν μικροσκοπικὴν καὶ ὠχρὰν στηριζομένην ἐπὶ τῶν προσκεφαλαίων παρὰ τὴν ἰδικήν του, ζευγὸς χειλέων ἀνθρώπων παρὰ τὰ ἰδικὰ του χεῖλη καὶ δύο ὀφθαλμοὺς μὲ βαθύ βλέμμα θεωροῦντας αὐτὸν ὑπὸ τὸ ἥρεμον φῶς τῆς λυχνίας ἐν τῇ ταλαντεύσει τῶν τροχῶν καὶ τοῦ ἀτμοῦ.

Καὶ τώρα φύσα καὶ ὠροῦ, ὦ μηχανή! Σεῖε τὴν γῆν, ἐρύθραινε τὸν οὐρανόν, πτύε καπνὸν καὶ φλόγα! Βυθίζου εἰς τὰς σπράγγας, ὑπερβαίνε τὰ ὅρα καὶ τοὺς ποταμούς, πῆδα, λάμπε, ἀστραπτε ἀλλὰ παρὰφερέ μας, παρὰφερέ μας μακρὰν τοῦ κατωκημένου κόσμου, μακρὰν τῶν νόμων του, μακρὰν τῶν παθῶν του, ἐκτὸς τοῦ βίου, ἐκτὸς ἡμῶν αὐτῶν!

Δύο ὥρες προτοῦ ν' ἀνοίξῃ ἡ θυρὶς τῶν εἰσιτηρίων διὰ τὴν ἀμαξοστοιχίαν ἐφ' ἧς ἐμελλε νὰ ἐπιβιβασθῇ ὁ Φράντζ εὐρίσκετο ἤδη εἰς τὸν σταθμὸν τῆς Λυῶνος, τὸν μελαγχολικὸν σταθμὸν ὅστις κείμενος εἰς τὸ ἀπόκεντρον ἐκείνου τῶν Παρισίων μέρος ἀποτελεῖ οἰονεὶ τὸν πρῶτον σταθμὸν τῆς ἐπαρχίας. Ἐκάθησεν εἰς τὴν ζοφερωτέραν γωνίαν καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ ἀκίνητος ὡς ζαλισμένος. Τὸ πνεῦμά του κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην ἦτο ἐπίσης τεταραγμένος καὶ θορυβῶδες ὡς ὁ σταθμός. Ἐπλημμύρει αὐτὸ πληθὺς σκέψεων ἀσυναρτήτων, ἀναμνήσεων ἀορίστων, παρβολῶν ἀλλοκότων. Τοιαύτας ἐπεχειρεῖ περιπλανήσεις ὁ λογισμὸς του, ὥστε πρὸς στιγμὴν δις ἢ τρίς ἐσυλλογίσθη ἀπορῶν διατὶ εὐρίσκετο ἐκεῖ καὶ τί ἀνέμενεν. Ἀλλ' ἡ ἰδέα τῆς Σιδωνίας ἀνεπῆδα αἰφνης ἐκ τῶν ἀσυναρτήτων ἐκείνων σκέψεων του καὶ τὰς ἐφώτιζε διὰ λάμψεως δαφνιλοῦς.

Ἐμελλε νὰ ἔλθῃ ἐκείνη.

Μηχανικῶς δέ, καίτοι ἡ ὥρα τῆς συνεντεύξεως ἀπείχε πολὺ ἀκόμη, παρετῆρει μετὰ τῶν ἐπιβατῶν οἵτινες συνωθοῦντο κράζοντες ἀλλήλους, μήπως ἴδῃ αὐτὴν μὲ τὸ χάριεν ἀνάστημά της ἐξερχομένην αἰφνης ἐκ τοῦ μέσου τοῦ πλήθους, παραμερίζουσιν αὐτὸ ἀνὰ πᾶν βῆμα διὰ τῆς ἀκτινοβόλου καλλονῆς της.

Μετὰ πολλὰς ἀναχωρήσεις καὶ ἀφίξεις καὶ

συριγμοὺς ὧν ἡ δεσμία ὑπὸ τοὺς θόλους κραυγὴ παρωμοίαζε μὲ σπαραγμὸν, μέγα κενὸν ἐγένετο εἰς τὸν σταθμὸν αἰφνιδίως ἐρημωθέντα, ὡς νχὸς κατὰ τὰς ἐργασίμους ἡμέρας. Προσῆγγιζεν ἤδη ἡ ἀμαξοστοιχία τῆς δεκάτης. Ἀλλη πρὸ αὐτῆς δὲν ὑπῆρχεν. Ὁ Φράντζ ἡγήθη.

Δὲν ἦτο πλέον ὄνειρον, δὲν ἦτο χίμαιρα ἐξαφανιζομένη ἐντὸς τῶν εὐρέων καὶ ἀβεβχίων ὁρίων τοῦ χρόνου.

Μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας, μετὰ ἡμίσειαν ὥραν τὸ πολὺ, θὰ ἦτο καὶ αὕτη ἐκεῖ.

Τότε ἔρχισε δι' αὐτὸν τὸ φοβερὸν μαρτύριον τῆς προσδοκίας, ὁ μετεωρισμὸς ἐκεῖνος τοῦ ὄντος ὁλοκλήρου, κατὰστασις παράδοξος τοῦ σώματος καὶ τοῦ πνεύματος καθ' ἣν ἡ καρδιά δὲν πάλαι πλέον καθ' ἣν ἡ ἀναπνοὴ ἀσθμαίνει ὡς ὁ λογισμὸς, καθ' ἣν τὰ νεῦματα καὶ αἱ φράσεις μένουσιν ἡμιτελῆ, καθ' ἣν τὰ πάντα προσδοκῶσιν. Μυριάκις αἱ ποιηταὶ περιέγραψαν τὴν ὀδυνηρὰν ἀγωνίαν τοῦ ἐρχομένου ἀκρωμένου τὸν κρότον ἀμάξης ἐπὶ τῆς ἐρήμης ὁδοῦ ἢ βῆμα λαθραῖον ἀνερχόμενον τὴν κλίμακα.

Ἀλλ' εἶνε πολὺ πλέον πένθιμον τὸ ἀναμένειν τινὰ τὴν ἐρωμένην του ἐν τῇ σταθμῷ, ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν ἐπιβατῶν. Αἱ λυχνίαι ἐκεῖναι αἱ ἀλαμπεῖς αἱ ἀμυδρῶς φωτίζουσαι τὸ κονιορτῶδες δάπεδον, τὰ εὐρύχωρα ὑαλόφρακτα κολώματα τῶν παραθύρων, ὁ ἀντηχῶν εἰς τὸ ἀνήσυχον οὐς ἀκατάπαυστος θόρυβος τῶν βηματῶν καὶ τῶν θυρῶν, τὸ κενὸν ὕψος τῶν τοίχων, αἱ ἐπιδεικτικαὶ ἐκεῖναι ἀγγελίαι αἱ ἐπ' αὐτῶν ἀνηρτημέναι, ἡ ἀτμόσφαιρα ἐκείνη τοῦ ταξιειδίου, τῆς μεταβολῆς, τῆς ἀδιαφορίας, τῆς ἀσταθείας, πάντα ταῦτα εἶνε ἰκανώτατα νὰ καταθλίβωσι τὴν καρδίαν καὶ νὰ ἐπαυξάνωσι τὴν ἀγωνίαν.

Ὁ Φράντζ ἐπήγγαγεν, ἤρχετο ἐνδρεῦων τὰς καταφθανούσας ἀμάξας. Ἐσταμάτων αὗται παρὰ τὰς μακρὰς λιθίνας βαθμίδας αἱ θυρίδες των ἠνοίγοντο καὶ ἐκλείοντο μετὰ κρότου, ἀπὸ τοῦ ἔξωθεν δὲ σκότους διεκρίνοντο αἱ μορφαὶ ἐμφανιζόμεναι εἰς τὸ φῶς παρὰ τὴν εἴσοδον, μορφαὶ ἥρεμοι ἢ τεταραγμέναι, ἀγαλλιῶσαι ἢ τεθλιμμέναι, πτεροστόλιστοι πῖλοι σκεπόμενοι διὰ πέπλων ζωηροῦ χρώματος, κεκρύφαλοι χωρικῶν, παιδία νυσταλέα συρόμενα ἐκ τῆς χειρός. Εἰς πᾶσαν νέαν ἐμφάνισιν ἀνεσκίρτα. Ἐνόμιζεν ὅτι τὴν ἔβλεπε διστάζουσιν, μὲ τὸ πρόσωπον κεκαλυμμένον ὑπὸ τοῦ πέπλου, ὅπως οὖν ἀμνηχανοῦσαν. Πῶς θὰ ἔτρεχεν ἀμέσως πλησίον της διὰ νὰ τὴν καθησυχάσῃ, διὰ νὰ τὴν προστατεύσῃ!

(Ἐπεται συνέχεια)

